

אָרֶץ יִשְׂרָאֵל

רבי נחמן

”בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב”
”שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֱמוּנָה”
”צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לְעַד עָלְיָהּ”
”וַעֲמִד בְּלִם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ”

נְנַח נְחָמָה נְחָמָה מְאוּמָה

לעילוי נשמת:

רבקה בת ישראל חיים
גבריאל בן חנה
אסתר בת לייב
לייב בן מנדל
טובה בת אפסי
לובה בת מנדל
מיכאל בן גרשון
אהרן בן משה
ליזה בת מנדל
דינה בת מר

פסח בן מרדכי
מנדל בן אהרן
מרדכי בר יהודה
חנה בת יהודה
יצחק בר שלום
חנה בת יצחק הלוי
ישראל חיים בר יצחק
חנה בת מרדכי
בנימין בן יעקב
נתן בן יעקב
הרשל בן יוסף

להצלחת רשימת נ נח

החדרת השמחה בישראל
למען יישוב הארץ ובטחונה

שבת הארץ

עקר חיינת וקיום העולם הוא על ידי ארץ ישראל (ל' הלכות)

כל העולם בלוי נזון משפע של ארץ ישראל (זהר-הקדוש)
וארץ-ישראל בעצמה מקבלת השפע מן האמת
שהוא מידת יעקב. (קיצור ליקו"מ מז. ה.)

ועל פן נקראת "ארץ החיים" ועל פן פתיב בה "תמיד
עיני ה' אלקיך בה" כי "דבר שקרים לא יבון לנגד עיני"
(ליקוטי מוהר"ן מ"ז)

שבעת המינין שנשתבחה בהן ארץ ישראל: ששם
עקר הארת כל השבעה בוכבי לכת. כי עקר אור
החמה והלבנה וכל הכוכבים, הוא בארץ ישראל
שהוא עקר העולם, ומשם נמשך כל האור והשפע
לכל העולם, לכל השבעה אקלימים.

וכנגד שבעה אקלימים אלו שנמשכין מבחינת השבעת
בוכבי לכת, יש שבעה מיני מתכות. ועל פן התורה
משפחת את ארץ-ישראל שנמצאין בה מיני מתכות:
"ארץ אשר אבניה ברזל ומתרניה תחצב נחשת.
ואכלת ושבעת". (הל' הכשר כלים, הל' ב, אותיות ה ו).

...אֲשֶׁר הִגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ וְזָכְרוּ לְבוֹא וּלְדַרְךָ עַל
אֲדַמַּת קֹדֶשׁ בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ, בְּאֶרֶץ הַמִּדְבָּרֵינוּ וְחַיּוּתֵנוּ
מִנִּיחָתֵנוּ וְתַקּוּתֵנוּ, מְקוֹם הָאֲמוּנָה וְהַחֲכָמָה דְקֹדֶשׁהּ,
מְקוֹם מוֹכֵן לְהִתְחַבֵּם וּלְהַפִּיר הָאֲמֵת, מְקוֹם שְׂמֹמְנוּ
תֵצֵא אֹזֶר הָאֲמֵת לְכָל הָעוֹלָם, מְקוֹם אֲשֶׁר עֵינֵי כָּל
יִשְׂרָאֵל נְשׂוֹאוֹת אֵלָיו. (אב"י הנחל)

עֵקֶר הַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ אֵיזָה הָאָרֶז גַּם לְחוּץ-לְאֶרֶץ. (ליקוטי הלכות
נשילת ידיים לסעודה, ו, עא פא פד).

מִי שְׂרוּצָה לְהֵיוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בְּאֲמֵת דְּהֵינּוּ שְׂלֵיךְ מִדְּרָגָא
לְדְרָגָא, אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל-יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
כִּי כָּל עֲלִיּוֹת שְׂצָרִיכִין לְעֲלוֹת אֶל הַקִּדְשָׁה הֵם רַק
עַל-יְדֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְכֵן כָּל עֲלִיּוֹת הַתְּפִלוֹת הֵם רַק
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: (קיצור ליקו"מ כ.ח.)

עֵקֶר מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא רַק עַל יְדֵי
הַשְּׂגָחַת ה' יִתְבָּרַךְ. וּמַחֲמַת שָׁה' יִתְבָּרַךְ מִסְתַּפֵּל
בְּהַ תְּמִיד, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בְּהַ",
עַל יְדֵי זֶה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקֻדְשֶׁת וְאִוִּירָה מְחַבֵּם
(ליקוטי מוהר"ן תנינא מ).

עקר המוח והחכמה הוא רק בארץ ישראל. ואפלו
ישראל בחוץ לארץ, הם מקבלים ויונקים כל מהם
וחכמתם מארץ-ישראל.

וכל אחד מישראל יש לו חלק בארץ-ישראל וכפי
חלקו בארץ-ישראל, בן יונק ומקבל חכמתו
מארץ-ישראל.

אבל כשפוגמין בכבוד השם יתברך ח"ו, על-ידי-
זה נופלין ממחין של ארץ-ישראל ונשארים המחין
בבחינת מחין של חוץ לארץ. ועל-ידי-זה נעשה
מחלקת ומריבות, כי מחין של חוץ לארץ הם
בחינת מחלקת. (ק' ליקו"מ תנינא ע"א א.)

עקר שבה ארץ ישראל, שהיא: "ארץ זבת חלב
ודבש", וכן בשבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ
ישראל, עקר הפונה: ששופע שפע נעים העליון
שהוא שרש כל הנעימות והמתיקות שפולפש בכל
הטעמים שבעולם. וזה שבה גדול ונורא מאד, כי
זה עקר עבודת האדם כל ימי חייו - לזכות לנעים
העליון, לחזות בנעים ה' ולבקר בהיכלו. ובשביל זה
נתאנה משה כל-כף לארץ ישראל, כי זה עקר
תשוקת כל הצדיקים: לחזות בנעים ה'.

(ברכת הפירות ד. ג.)

מחין של ארץ ישראל הם בחינת נעם, בחינת נעימות התורה, בחינת שלום.

ועל ידי צדקה, בפרט צדקה לארץ ישראל, על ידי זה נעשה כלי לקבל השפעות הנעם הזה, ואז יכולין לתקן גם ההמחין של חוץ לארץ הנ"ל.

אבל בשחם ושלום המחין של חוץ לארץ פגומים הרבה, על ידי שפגמו הרבה בכבודו ותברך, אזי אין יכולין להתתקן, אדרבא אלו המחין של חוץ לארץ פגומין גם המחין של ארץ ישראל שהם בחינת שלום, ואזי נעשה מחלקת בארץ ישראל גם כן.

וזהו ענין המחלקת שיש עכשו בארץ ישראל ובהוץ לארץ (ליק"מ תנינא ע"א).

בארץ ישראל, עקר הדבקות אל ה' ותברך והבטול אל אורו האין-סוף ותברך. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: "כל הדר בארץ ישראל, דומה כמי שיש לו אלה" כי שם שער השמים ושם יכולין להתדבק בה' (הל' ברכות הרי"ט, ג, ו).

בארץ ישראל - עקר אור האמת שעל ידי זה נצולין ממימי הפבול, שהם הפחשבות זרות ותחשף המסבב את האדם. (הל' דיינים, הלכה ג, אות ד).

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֹכִינ׳ לְקַבֵּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֹר
הַנְּקֻדָּה שְׁלוֹ, כְּפִי הֶלְקוּ שְׁיֵשׁ לוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. (ליקוטי
הלכות נשיאת-כפים, ה, טו).

עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַזְּכָרוֹן, שֶׁהוּא לְזִכֹּר תָּמִיד הַיָּטִב
בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי (בעולם הבא) בְּכָל־לֵיאוֹת,
וְלַהֲבִין וְלַשּׁוֹם לְבוֹ הַיָּטִב לְהַרְמְזִים הַקְּדוּשִׁים
שְׁמֵרְמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהֶאֱדָם בְּכָל מַחְשַׁבָּה דְבוּר
וּמַעֲשֵׂה לְפִי הָאָדָם וְהַמָּקוֹם וְהַזְּמַן, לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ - כָּל זֶה זֹכִינ׳ בְּשְׁלֵמוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שְׁמַקְבֵּלַת קְדוּשַׁתָּהּ מֵהַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, שְׁשֵׁם תְּכַלִּית
שְׁלֵמוֹת הַזְּכָרוֹן הַנַּ"ל. (הלכות ברכות הראיה, הלכה ה, אותיות א, ה).

עֵקֶר קְדוּשַׁת הָאָמוּנָה וְהַחֲכָמָה דְקְדוּשָׁה, שֶׁהֵם עֵקֶר
הַחַיִּים וְאֶרִיכַת יָמִים דְקְדוּשָׁה, הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
בְּחִינַת: "לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וְגו'" עַל הָאֲדָמָה
וּבְחִוּץ־לְאֶרֶץ אֵין שׁוֹם חַיִּים כָּלָל, רַק עַל־יְדֵי מַה
שְׁפִשְׁפִּימִין וּמַעְרִיבִין בְּבִתְי־כְנִסִּיּוֹת וּמְדַרְשׁוֹת,
וּמִתְפַּלְלִין וְלוֹמְדִין וְקוֹרִין קְרִיאַת־שְׁמַע, עַל־יְדֵי־זֶה
מְמַשִּׁיכִין קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל גַּם בְּחִוּץ־לְאֶרֶץ, כִּי
הֵם בְּחִינַת מְקַדְּשׁ מְעַט, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל.

(הלכות ספרותורה ד', י"ז)

עקר הארת הרצון וההשתוקקות והכפופין להשם
יתברך הוא בארץ-ישראל.

וגם בחוץ-לארץ מה שזוכין לפעמים לאיזה
התנוצצות אלקות שעל ידי זה נתעורר רצון
והשתוקקות נפלא להשם יתברך, זה נמשך גם כן
מארץ ישראל, כי כל קדשתנו מארץ-ישראל.

כי ישראל על ידי עבודתם להשם יתברך, על ידי
זה משיכין קדשת ארץ ישראל לחוץ-לארץ.

אבל עקר הארת הרצון הוא בארץ ישראל, ומשם
נמשך הארת הרצון לכל אחד ואחד כפי מה שפושט
על עצמו קדשת ארץ ישראל, מפל-שבן בשזוכה לבוא
לארץ ישראל ממש לשם-שמים. (ליקוטי הלכות)

עקר בחינת תקון העצה השלמה האמתית הוא רק
בארץ ישראל (הלכות תענית ה"ד, אותיות ו ט).

ארץ ישראל הוא סגולה לבנים, ומצלת מריב
ומחלוקות. גם על ידי קדשת ארץ ישראל זוכין
לידע מרבי האמת שפדור ויתגלה האמת בעולם,
והכל חוזרין להשם יתברך, אפלו אמות העולם,
לעבדו שכם אחד. (ליקוטי מוהר"ן מ"ח)

לראות במפלתם של רשעים, אי אפשר כי אם על ידי בחינת ארץ ישראל.

ועל ידי שנתגלה קדשת ארץ ישראל, על ידי זה זוכין לראות במפלתן של רשעים. ולא די שהאדם נצל מהרשע, אף גם רואה בהרשע מה שהרשע רוצה לראות בו. (ליקוטי מוהר"ן נ"ה)

על ידי קדשת ארץ ישראל זוכין לאמונה, ועל ידי זה זוכין לאריכות אפים, דחינו לשבר הפעם והעצבות והעצלות והקבדות, רק יזדרז עצמו מאד בעבודת השם, ולא יוכל לבלבלו שום מונע ומעכב, כי מאריך אפו לסבל הכל. (ליקוטי מוהר"ן קנה).

עפר חוץ-לארץ הוא עפר טמא, כי שם נאחז ביותר סטרא דמותא, שהוא בחינת עצבות ועצלות וענוה פסולה.

ועל-בן צריך כל אחד לקדש את עצמו בבחינת קדשת עפר ארץ ישראל, ששם עקר תחיית-הפתיים שהוא ענוה אמתית, שהוא עקר החיים.

על בן באמת צריכין לבקש הרבה מה' יתברך שיזכה לענוה אמתית, שהוא עקר החיים, בחינת ארץ החיים (ליקוטי-הלכות, ה' תפלין, ה' ו, אות יא).

אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לַפָּגַם הַבְּרִית (ל"י מוהר"ן קט)

הַשְּׁפָלוּת הוּא בְּחִינַת עֶפֶר, וְעֵקֶר קִדְשֵׁי הָעֶפֶר הִיא
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם, וְהָעֵקֶר בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ בְּנִקְדַת
הָאֶבֶן-שְׂתִיָּה, שְׁשֵׁם תְּכֵלֶת הָעֲנֹה וְהַשְּׁפָלוּת וְשֵׁם
שַׁעַר הַשָּׁמַיִם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לַעֲלוֹת לַשָּׁמַיִם שֶׁהוּא
לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ כִּי אִם עַל יְדֵי עֲנֹה וְשְׁפָלוּת. (הל' ערלה א, ו).

מַעַלְת קְבוּרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא
בְּבְחִינַת אֱמוּנָה כַּיּוֹעַ, וְשֵׁם דִּיקָא בְּעֶפֶר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
זוֹכִין שְׂוִיתְבָּרַר וְיִזְדַּבֵּר הַגּוֹף מִזְהֻמַּת הַנְּחָשׁ וְיִזְכֶּה
לְהַכְלִיל בְּאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, וְאֵז יִזְכֶּה לְתַחִית-הַפְּתִיּוֹם.
כִּי עֵקֶר הַתַּחִיָּה הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁאֶפְלוּ מִתֵּי חוּץ-
לְאֶרֶץ צְרִיכִין לְגַלְגּוֹל מַחְלוֹת לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא
בְּחִינַת אֱמוּנָה, שְׁשֵׁם עֵקֶר הַבְּרוּר וְהַזְּכוּת, וְאֵז יִזְכּוּ
לְתַחִיָּה, כִּי אֵז יִזְכּוּ לְאַמֵּת וְאֱמוּנָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת,
שְׁוֵה עֵקֶר הַחַיִּים לְנִצְחָ. (הל' גילוח, ד, ו).

וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שְׁוִיכִין לְקִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם נִגְדָּל
שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל, עַל יְדֵי זֶה נִגְדָּל גַּם שֵׁם הָאָדָם גַּם
כֵּן, שְׁוֵה בְּחִינַת "וְאֶנְדְּלָה שְׁמוֹ" הַנֶּאֱמָר לְאַכְרָהֶם
כְּשֶׁנִּצְטַוָּה לְלַכֵּת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (הל' דברים הנהגים בסעודה ד, ו).

על ידי הפייתה והקבורה תתפלה הזתמא ויקום בגוף
חדש בתחייה, שאז יהיה חדוש העולם שלעתידי, ואז
תתרבה ותתגדל האמונה בתכלית השלמות,
בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך" – שנאמר
העקר על עת התחייה שאז יהיה חדוש העולם.

ועל-בן עקר תקון הקבורה הוא בארץ ישראל, כי
כל חדוש העולם אחר התחייה יהיה בבחינת ארץ
ישראל, ועל בן המתים שבארץ ישראל חיים
תחלה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר ברור
ותקון המדפה שנעשה על ידי הפייתה והקבורה,
הכל הוא על ידי בחינת ארץ ישראל, שכל קדושתה
הוא בבחינת תקון המדפה שהוא שלמות האמונה.

ועל בן אברהם אבינו, שהוא היה הראשון שגלה קדושת
ארץ-ישראל, קנה הנחלה הראשונה בארץ-ישראל
בשכיל מקום קבורה, שהוא קדושת מערת המכפלה. (סו).

ארץ ישראל הוא בחינת "מעוט מחזיק את המרבה".
לעתידי, מחזיק ארץ ישראל את כל ישראל ברוח,
הכל מחמת בחינה זאת, כי בכל מקום שיש קדושה,
הוא בבחינת "מעוט מחזיק את המרבה", וכל
שהקדושה גבה יותר, שם הבחינת "מעוט מחזיק

את המרבה" בחדוש נפלא יותר. שזה בחינת קדשת ירושלים, 'שלא אמר אדם לחברו צר לי המקום'. ובבית-המקדש, שקדשתו גבה עוד יותר, על פן 'עומדים צפופים ומשתחווים רוחים'. וכל הסמוך להארון והלוחות ביותר - הוא ביותר בבחינת "מעוט מחזיק את המרבה" (הל' ס"ת, ה"ג, אות ו).

ירושלים הוא בחינת מלכות דקדושה. ועקר הגדלה והמלכות הוא בחינת ענוה ושפלות אמתי, בבחינת "במקום גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו"

וזה שכתוב בירושלים לעתיד: "וראמה וישבה תחתיה", הינו שכל מה שתרום ותתנשא למעלה יותר, אזי "וישבה תחתיה", שתהיה בחינת ענוה ושפלות, שתחזיק עצמה למטה מפדרגתה בבחינת "שבו איש תחתיו", הינו שכל היושבים בירושלים יזכו לשפלות אמתי להחזיק עצמם למטה מפדרגתם. ועל פן היה בירושלים 'מעוט מחזיק את המרבה', כי מעולם לא אמר אדם צר לי המקום, כל זה מחמת שפלות וכפול, שזה בחינת אין, שעל ידי זה הוא בחינת מעוט מחזיק את המרבה, כי ענוה בחינת אין ואפס הוא בבחינת בלתי גבול ויכול להחזיק הכל (ליקוטי הלכות).

איך זוכים?

בְּשֵׁרוּצִין לִילָךְ וְלָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ
מֵהַשָּׁם יִתְפָּרֵךְ רַק מִתְּנַת-הַנֶּסֶם, "וְאֶת-חֲנֹן אֵל ה' ה'
בַּעַת הַהִיא לְאָמֹר" (ליקוטי מוהר"ן תנינא רח).

אי אָפְשָׁר עַל-פִּי-רַב לָבוֹא בִּי אִם עַל יְדֵי מְנִיעוֹת
רְבוֹת, בִּי עַל יְדֵי זֶה הוּא מִתְגַּבֵּר בְּרָצוֹן חֲזָק יוֹתֵר,
עַד שֶׁמִּשְׁבַּר הַמְּנִיעוֹת וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכֵה אַחַר כֵּן
לְקַבֵּל קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּרָצוֹן טוֹב וּבְהַשְׁתַּוְקוּת
נִפְלְאָ. שְׂזֵה עֵקֶר שְׂלֵמוֹת כָּל הָעֲבוּדָה, שְׂלֵמוֹת כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, בִּי גַם אַחַר כֵּן כִּשְׁבָאִין לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל אִו לְהַדְּבַר שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, צְרִיכִין עוֹד לְהִתְגַּבֵּר
בְּרָצוֹנוֹת טוֹבִים וְכִסּוּפִין חֲזָקִים וּגְדוּלִים לְהַשָּׁם
יִתְפָּרֵךְ, בִּי זֶה הָעֵקֶר. (ליקוטי הלכות נטילת ידיים לסעודה, ו, קו).

אִם עַל פִּי שֶׁכֶּפֶה צְדִיקִים לֹא זָכוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מְנִיעוֹת רְבוֹת וְסִפְנוֹת
עֲצוּמוֹת כִּידוּעַ, אִם-עַל-פִּי-בֶן אֲנָשִׁים כְּשֵׁרִים
וּפְשׁוּטִים דִּיקָא יְכוּלִין לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה, בִּי
אִין הַבַּעַל-דְּבַר מִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם כָּל-כֵּן לְמַנַּע
אוֹתָם מִזֶּה. (אוצר היראה)

על ידי תפלה בכח זוכין לבוא לארץ ישראל, וכן
על ידי מצות ספה; כי ספה ותפלה בכח וארץ
ישראל הם בחינה אחת ותלויים זה בזה. (ל' מוהר"ן מ"ח)

מי שרוצה לזכות לארץ ישראל, שזה עקר קדושת
איש הישראלי והוא עקר נצחון המלחמה – בודאי
מתפשטין ומשתטחין לפניו מניעות הרבה מאד
על ענין זה, על כן אי אפשר לנצח המלחמה זאת
כי אם על ידי עזות דקדושה ועקשנות גדול.

כי צריך להיות עקשן גדול בעבודת-השם ולכלי
להנכיח את מקומו בכל העליות וירידות שעוברין עליו
בכל פעם. ועקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר
בישראל הוא בהעזות והעקשנות דקדושה של איש
הישראלי, שעל ידי זה עקר קבלת התורה וכוזה תלוי
כל עבודת איש הישראלי מתחלה ועד סוף. (ליקוטי הלכות
ברכת המזון יב יג יד).

כל אחד, כפי קדושתו בקדושת הברית, וכפי מה
שזוכה להתקשר ולהכלל בהצדיק הדור האמתי,
כמו-כן זוכה לירשת ארץ-ישראל. (ליקוטי הלכות תפלה, א).

כָּל מִה שֶׁהָאָדָם מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת עַצְמוֹ וְעוֹבֵד אֶת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן הוּא כּוֹבֵשׁ בְּכָל פַּעַם אִיזָה
חֵלֶק מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעוֹסֵק בְּתַקּוּן הַדָּרָךְ לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. (ליקוטי הלכות בית-הכנסת ה, ח יא).

עַקֵּר קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שֵׁיט לְכָל א' מִיִּשְׂרָאֵל חֵלֶק שָׁם, וּבְפִי מִה שֶׁמְקַדֵּשׁ
וּמְטַהֵר עַצְמוֹ, בֶּן מִמְשִׁיד עָלָיו קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְכֵן זוֹכֵה לְהַחְזִיק וּלְכַבֵּשׁ חֵלֶק מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְכֵן לְהַפְּדוֹ ח"ו, בְּפִי חֲטָאִיו וּפְגָמָיו, בֶּן פּוֹגֵם בְּקִדְשַׁת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכֵן נִתְרַחַק מִשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וּמִפְּנֵי
חֲטָאִינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ".

וְעַקֵּר הַתְּגִלוֹת מְלָכוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ שֶׁיִּתְגַּלֶּה עַל יְדֵי
מְלָכוֹת מְשִׁיחַ שְׂיָבוֹא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, הוּא בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם, וּמִשָּׁם כָּל הַתְּגִלוֹת אֵלֶקוֹתָיו
בְּעוֹלָם - "מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפֵי אֱלֹקִים הוֹפִיעַ".

אָבֵל לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל יְדֵי
צַדִּיקִי-אַמֶּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צַדִּיקִים יִירְשׁוּ אֶרֶץ",
וְהַעֲקָר הוּא אֲמוּנַת חַכְמִים לְהֶאֱמִין בְּצַדִּיקִי-אַמֶּת,
שֶׁכָּל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם יֵשׁ בְּהֵן רְזִין (חזקת מטלטלין, ה, יא).

אי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְבַטֵּל הַמוֹנְעִים, כִּי
אִם עַל יְדֵי שְׂמֻחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְנֵי
נְגִינָה, וְזֶה בְּחִינַת "שֶׁתְּעַלְנוּ בְּשֻׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ" (ליקוטי
הלכות).

הַזְכָּרַת שְׂמוֹת הַצְּדִיקִים הוּא דְּבַר נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד
מְאֹד וּמוֹעִיל הַרְבֵּה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. גַּם
מִסְגָּל לְזִכּוֹת עַל-יְדֵי זֶה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אִי אֶפְשָׁר
לָבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כִּי אִם בְּכַח הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים
בְּבְחִינַת: "צְדִיקִים יִרְשׁוּ אֶרֶץ" (אוצר היראה)

אי אֶפְשָׁר לְאָדָם לְזַכּוֹת לְקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא
בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת אֱמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי אִם עַל יְדֵי
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים. כִּי עַקֵּר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֹכִין עַל
יְדֵי הַצְּדִיקִים, בְּבְחִינַת "צְדִיקִים יִרְשׁוּ אֶרֶץ".

וְעַל כֵּן עַל-יְדֵי שְׂמֻחָתָם וּמְחַפְּשֵׁי וּמְחַפְּשֵׁי אֶת הַצְּדִיק
וּמְתַקְרְבִין אֵלָיו וּמְשַׂמְּשֵׁין אוֹתוֹ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן,
שֶׁעַל-יְדֵי זֶה נִצּוֹלִין מִן הַחֲפוּשׁ וְהַבְּקָשָׁה דְּסִמְרָא-
אֲחֵרָא שְׂמֻחַתָּם אַחַר הַמְּמוֹן, כִּי עַל יְדֵי
הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְּדִיק, נִתְּפָקוּ תְּאוֹת מְמוֹן, עַל יְדֵי
זֶה זֹכִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. (ליקוטי הלכות)

הנסיעה של רבי נחמן

ובענין הנסיעה שלו לארץ ישראל, יש הרבה לספר. גדל היסורים העצומים והקשים מאד מאד שהיה לו בהליכה ובהזרה, וגדל היגיעות והמסירות נפש ורבוי המגיעות שהיה לו קדם שזכה לבוא לארץ-ישראל. (שבחי הר"ן כ)

ותקף עצם ההשגה שהשיג בארץ-ישראל אי אפשר לבאר ולספר כלל, מפש לא נשמע ולא נראה פזאת שיזכה לילוד אשה להשגה כזו על ידי אורא דארץ ישראל.

וגם בסוף ימיו אמר שהוא מחיה עצמו מאד בפה שזכה להיות בארץ-ישראל. (שבחי הר"ן כח)

אשרינו שהשם יתברך היטיב עמנו מאד שזכינו לקדשת ישראל. ואמר שיש לו שמחה גדולה על שזכה להיות בארץ ישראל.

כי פמה מגיעות וכמה בלבולים וכמה מחשבות וכמה עבובים וסכסוכים היה לו על ענין הנסיעה לארץ ישראל, ומגיעות מחמת ממוז. והוא קפץ על כלם וגמר העבודה בשלמות והיה בארץ ישראל. (שיחות הר"ן יא)

אף על פי שגם מקדם היתה השגתו עצומה
ונשגבה מאד מאד. וכן היתה כפה וכפה פעמים עד
אותה העת, כי גם קדם ארץ ישראל היתה השגתו
גבוהה מאד מאד בלי שעור. ואחר כך בשבא
מארץ ישראל היתה בעיניו כל ההשגה של קדם
ארץ ישראל נחשבת כלא ממש והיה מתבייש
מפניה.

וגם אחר כך עלה בכל פעם למעלה למעלה בלי
שעור וערך מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב
(וכו' (שיחות הר"ן קעד)

סיפור הנסיעה המרתק של רבנו לארץ ישראל מופיע
בספרים: שבחי הר"ן, וחיי מוהר"ן. [בכותרת: הנסיעה
לארץ ישראל]. וישנו ספר של רבי נתן הנקרא "ימי
מוהרנ"ת" המספר על נסיעתו של רבי נתן לארץ ישראל.
- אשרנו מליון פעם

לברוח לארץ ישראל

מעלת ושבת קדשת ארץ ישראל גדול ונורא מאד, עד שאי אפשר לשער במה כלל גדל מעלתה ושבת קדשתה, באשר אנו רואים שכל התורה בלה מראשה ועד סופה מלאה משבת ארץ ישראל, וכל ההבטחה שהבטיח השם יתברך את אבותינו הקדושים לאברהם ליצחק וליעקב היה העקר על ירשת הארץ, וכן כל גאלת ויציאת מצרים על ידי משה רבנו, עליו השלום, הכל היה כדי לזכות לבוא לארץ ישראל. ומכל זה יכולין לראות ולהבין מרחוק מעלת קדשת ארץ ישראל, שהשם יתברך מבטיח כל-כך עליה, בפרט המעין בגמרא ומדרשים וזהר הקדוש ובשאר ספרים הקדושים, שמבאר בכלם הרבה מאד מגדל קדשת ארץ ישראל ומעלת הזוכה לישב בה, ואפלו לילך בה רק ארבע אמות. ועל כן אם היה האדם מאמין באמת בקדשת ארץ ישראל חלק מאלפי אלפים מכמו שהוא באמת, בודאי היה רץ ופורח לארץ ישראל בכל פחו ולא היה שום מונע שימנעהו. (ליקוטי הלכות)

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ אֵיזָה חֶלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְשָׁם חַיִּינוּ, שָׁם קִדְשָׁתָנוּ, שָׁם בֵּיתָנוּ, שָׁם אֶרְצָנוּ,
שָׁם אֲדָמָתָנוּ, שָׁם חֶלְקָנוּ, שָׁם גּוּרְלָנוּ. וּבְחוּץ לְאֶרֶץ
אֲנוּ גָרִים בְּאוֹרֶחַ נְטָה לְלוֹן הַמַּתְגַּלֵּל בְּחוּצוֹת
וּבְשׁוּקִים וּבְרַחוּבוֹת, כִּי אֵין זֶה אֲדָמָתָנוּ וְחֶלְקָנוּ
כָּלֵל, וְעַל-כֵּן נִקְרָאת חוּץ לְאֶרֶץ, חוּץ דְּוָקָא. כִּי
בְחוּץ אֲנוּ עוֹמְדִין, בְּחוּץ מִמֶּשֶׁ, וְאֵין אִישׁ מֵאַסְפָּא
אוֹתָנוּ הַבֵּיתָה עַד אֲשֶׁר נָבֹא עַל אֲדָמַת הַקֶּדֶשׁ.

עַקֵּר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה בְּשׁוֹזְכִין לְבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ',
וְאָמַר (רַבֵּנוּ) בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: מִי שְׂרוּצָה לְהֵיטֵב יְהוּדִי,
דְּהֵינּוּ לֵילֵף מִדְּרָגָא לְדְרָגָא אִי אֶפְשָׁר כִּי-אִם עַל-
יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּכְשֶׁמִּנְצָחִין הַמְּלַחְמָה אֲזִי נִקְרָאִין
אִישׁ מְלַחְמָה, כִּי קִדְּם שְׂמִנְצָחִין הַמְּלַחְמָה אֲזִי אֵאל
יִתְהַלֵּל חוּגְרָ בְּמַפְתָּח' רַק כְּשֶׁמִּנְצָחִין הַמְּלַחְמָה אֲזִי
הוּא אִישׁ מְלַחְמָה.

שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ: "מַה כּוֹנֵנְתְּכֶם בְּפִה שְׂאֵמְרַתְּם
שְׂאֵרֶץ-יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוּלָה כָּל כֶּף וְשׁוֹזָה עַקֵּר נִצְחוֹן
הַמְּלַחְמָה?" וְגַעַר כִּי וְעָנָה וְאָמַר: כּוֹנֵנְתִי אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל הַזֹּאת בְּפִשְׁימוֹת עִם אֵלֹהֵי הַבָּתִּים וְהַדִּירוֹת...

כְּלוֹמַר שְׁכַל כּוֹנְנָתוֹ בְּמַה שְׁהֶאָרִיךְ בְּמַעֲלַת אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל כּוֹנְנָתוֹ כְּפִשׁוּמוֹ עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַזֹּאת שְׁכַנִּי
יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִים לְשָׁם, שְׂרָצוֹנוֹ שְׁכַל אִישׁ יִשְׂרָאֵל כֹּל
מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּאַמַּת יִפְעַל לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, וְאֶף-עַל-פִּי שֵׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת עַל-זֶה,
יִשְׁבֵּר כֹּל הַמְּנִיעוֹת וְיִלְךְ לְשָׁם כִּי זֶה עֶקֶר נְצַחֵן
הַמְּלַחְמָה כְּשׁוֹכֵינִי לְבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְזֶה אֲשֶׁר הָעִיר לְבָבִי בְּיֹתֵר וְחִזַּק אוֹתִי בְּיֹתֵר,
לְעֵבֶר עַל כֹּל הַמְּנִיעוֹת הַרְבּוֹת שֶׁהָיָה לִי בְּלִי שְׁעוֹר
לְשִׁבֵּר כֹּלָם וּלְבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. בְּרוּךְ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר הָיָה בְּעֲזָרִי לְשִׁבֵּר מְנִיעוֹת וּבְלִבּוֹלִים
וְעַפּוּבִים כְּאֵלֶּהָ, וּלְבוֹא לְשָׁם בְּשָׁלוֹם וּלְחַזֵּר בְּשָׁלוֹם.

(חיי מוהר"ן)

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיְהִיָּה לוֹ כְּפוֹפִים
וְגַעְגּוּעִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁיִּזְכֶּה לְבוֹא לְשָׁם.
וְגַם שֶׁיְהִיָּה גַעְגּוּעִים לְכֹל הַצְּדִיקִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְהִיא סִגְלָה לְכַפֵּל הַפְּעַם וְהַעֲצָבוֹת (ליקוטי מוהר"ן קנה).

אמונה – השגחה

על-ידי ישיבת ארץ ישראל משיגין השגחת ה' ותברך על העולם.

ארץ ישראל הוא פלליות הקדשה שבכל הקדשות, ושם זוכין לצאת מטבעיות ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבד שנה הוא פלליות הקדשה.

ועל-ידי-זה יכולין להדמות אליו ותברך ולהבדיל בין האור והחשך, ואז יכולין לספר ספורי מעשיות של צדיקי אמת.

ואז זוכין על-ידי-זה לטהרת המחשבה ולהמתיק הדינים ולהנצל מכל הצרות כנ"ל: (קיצור ליקו"מ רל"ד. א.)

עקר אמונה, (בחינת תפלה, בחינת נסים), אינו אלא בארץ שישאל. ושם עקר עליות התפלות. ויכול לפעל בתפלתו מה שצריך, ולעשות נסים ומופתים אמתיים בעולם. (ליקוטי מוהר"ן סימן ז)

עקר קדשת ארץ ישראל הוא, ששם היא השגחתו ותברך תמיד. ולעתיד, שיחדש את כל העולם בלוי בבחינת ארץ-ישראל, אזי יתנהג כל העולם על ידי השגחה לבד ותתבטל הטבע לגמרי (ליקוטי מוהר"ן תניח ח.).

המחיר של ארץ ישראל

מה שהשם יתברך משלם לאדם מדה כנגד מדה הוא חסד גדול מאת השם יתברך, כי על-ידי-זה הוא מבין החטא שפגם בו ולשוב בתשובה, ועקר מה שמשלם השם יתברך מדה כנגד מדה הוא בארץ ישראל, כי שם מדקדקים לשלם לאיש כמעשהו, וזהו: "ארץ אכלת יושביה" (במדבר י"ג לב) אכל"ת ראשי-תבות אתה תשלם לאיש כמעשהו (תהלים ס"ב): (קיצור ליקו"מ קפז)

כי הרבה יפורים ומניעות וכו' צריכין לעבר קדם שבאין לשם.

פעם אחת בפספס רבנו זכרוננו לברכה מעצם המניעות והספנות שהיה עליו בסטאמבול ואיך שהיה בסכנה גדולה קדם שבא לארץ ישראל וכו' אז ענה ואמר לנו שאנחנו יכולים לבוא לארץ ישראל בנקל. באומר שעלינו לא יתגברו מניעות באלה וספנות באלה כמו שהיו עליו, ואם נרצה נוכל לבוא לארץ ישראל בנקל. אף אף-על-פי-כן

בְּיַדְּאֵי גַם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת מְרֻצִים לְסִבֵּל
יְסוּרִים וּלְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת קֹדֶם שֶׁבֹאִין לְשָׁם, כִּי אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל הִיא אַחַת מִשְּׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנִּתְּנוּ עַל-יְדֵי
יְסוּרִים (בְּרִכּוֹת ה.).

וּפַעַם אַחַת אָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה: יֵשׁ שְׁנַדְמָה
לָהֶם שְׂרוּצִין וְנִכְסְפִין מְאֹד לָבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אִם
הֵיוּ יְכוּלִים לַפֵּעַ לְשָׁם בְּהִרְחָבָה אֲבָל לֹא בְּצַעַר
וְדַחַק וּבְאַמָּת אֵין זֶה רְצוֹן שָׁלֵם. כִּי מִי שְׂרוּצָה
לָבוֹא בְּאַמָּת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צְרִיךְ לֵילֵךְ גַּם רַגְלֵי
וּכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לְאַבְרָהָם לֵךְ וְכוּ' לֵךְ דִּיקָא. (חֵי מוֹהֲר"ן)

אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל יְדֵי יְסוּרִין,
וְעַקֵּר הַיְסוּרִין הֵם הַמוֹנְעִים הַרְשָׁעִים, מוֹצִיאֵי דַבַּת
הָאֶרֶץ. (לִיקוּטֵי מוֹהֲר"ן סִימָן כ.)

ארץ ישראל - הצדיק

אי אפשר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות לצדיקים אמתיים וילך בדרך עצתם, ולא יטה לימין ולשמאל מדבריהם ועל-ידי-זה נחקק בו אמת וזוכה לאמונה ולתפלה ולארץ ישראל ולנפים ועל-ידי-זה

תבוא הגאולה: (ק ליקוטי מוה"ר"ן ג.)

על-ידי קדשת ארץ ישראל זוכין לידע מרבי האמת, ויתגלה האמת בעולם, ועל-ידי זה הפל חוזרין לה' ויתברך אפלו אמות העולם לעבדו שכם אחד. (ליקוטי עצות)

כפי מה שזוכה להתקשר ולהפיל בהצדיק האמת כמו כן זוכה לירשת ארץ ישראל. (ליקוטי עצות)

ארץ ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק שאצלו כל הברכות וההשפעות. (ליקוטי עצות)

בזכות התורה שממשיך הצדיק זוכין לארץ ישראל.

ארץ-ישראל, בהתקרבות לצדיקי-אמת, בחינת שלמות האמונה, שם קשור ה"חבל דקדושה", אשר כל מי שמתקרב לשם, דהינו להצדיק ולארץ ישראל, אזי הוא קשור לה' ית' בחבל דקדושה לעולמי עד ולנצח נצחים, אשר לא ינתק ולא יחרם לעולם.

אומן - ארץ ישראל

קברי צדיקים אמתיים הוא קדוש בקדשת ארץ ישראל ממש, כמו שכתוב: "צדיקים ירשו ארץ".

וארץ-ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית, על-בן צריכין להשתדל לבוא על קברם, כי מקום קברם הוא קדוש כנ"ל והוא תקון גדול לפגם הברית. (ליקוטי מוה"ר"ן קט)

אך הכלל הוא: אשרינו און אשרינו וכו' וכו'. אשריכם, אשר אתם יושבים בצל ארעא קדישא, ומסתמא משתוקקים ומתגעגעים להתאבק בעפר ציון הקדוש והנורא, אשר חפר ומצא שרש קדשת ארץ ישראל, במרמוז בספריו הקדושים והנעימיו, ואשרינו, שאנחנו זוכים להתאבק בפיה בעפר ציון הקדוש והנורא אשר חפר ומצא שרש קדשת ארץ ישראל, ומשתוקקים ומתגעגעים להתאבק בעפר אדמת קדש, ארץ- הקדש, בן יוסף ה' על תשוקתנו להשתוקק בהשתוקקות נמרץ, עד שיגמר ה' בעדנו לטוב, אמן, בן יהי רצון.

אוהבכם האמתי נחמן בן אדוני אבי מורי ור' אברהם הלוי

זללה"ה (עלים לתרופה מכתב חקב)

בעת שישב באומן אמר לרבי נפתלי: "מי יודע מה זאת עשינו פה באומן, שאנו מוכרחים עכשיו להתעכב בכאן כל כך, כי הדבר נראה שאין אנו יכולים לצאת מכאן, כי תפסו אותנו לכאן ואין רוצים להניח אותנו מפה" (חיי מוהר"ן כ"ח)

אני רוצה לישאר בינכם, כי כל העולמות תלויים בזה, במה שנשאר בנינו

ואמר, המקום שלי הוא רק ארץ-ישראל; מה שאני נוסע, אני נוסע רק לארץ-ישראל, ולפי שעה אני רועה בברסלב" (חיי מוהר"ן סימן קנו)

ואמר רבי נחמן: שהיה רוצה לנסוע לארץ ישראל, היינו לנסוע עוד הפעם לארץ ישראל ולהסתלק שם" (חיי מוהר"ן)

באמת אין ביכולת לקרוא את העיר אומן בשם 'חוץ לארץ' (תפילה ו' מתפילות ר' אברהם בן ר' נחמן ז"ל)

בודאי כן הוא האמת, כי כל הזוכה להתקרב לדעת של רבנו הקדוש ז"ל, אסור לו להעלים שמו, כששואלין אותו. ומחויב להשיב להשואל בפה מלא "עברי אנוכי" היינו מקורב למוהר"ן הקדוש ז"ל. וגם להודיע בפירוש (כפרט לענין השידוך בודאי צריך להודיע) כי הנסיעה לאומן על ראש השנה הקדוש הוא אצלו יסוד יהדותו, ובלתי ניתן לשנות בזה כלל בשום אופן. (נעימות נצח מכתב י' מר' שמשון בארסקי ז"ל)

בְּשֵׁרוּצִים לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁשָׁם עֵקֶר כְּלָלִיּוֹת כָּל
הַקְּדוּשׁוֹת, אֲזִי מִתְגַּבְּרִים וּמְשַׁתַּמְּחִים הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲבוּבִים, הַנִּמְשָׁכִים מִבְּגָדִים הַצֹּאֲאִים, שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהַכְנִיעֵם פִּי אִם בְּכַח הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים, וְהַעֵקֶר בְּכַח
קְבְרֵי הַצְדִּיקִים שֶׁבְּכָר נִסְתַּלְקוּ וּבָאוּ לְמִנְהוּתָם.

וְעַל כֵּן בְּשֵׁרָאָה כָּלֵב שְׁמֵת־גְּבָרִים מְאֹד עֲצַת הַמְּרוֹגְלִים
שְׁרוּצִים לִפְנֵים בְּקִדְשֵׁי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הִלְךְ וְנִשְׁתַּמַּח עַל
קְבְרֵי אֲבוֹת. וְעַל כֵּן גַּם בְּתַחֲלֵת גְּאֻלַּת מִצְרַיִם שֶׁהִיְתָה
בְּשִׁבִיל לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּתִיב: "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת
עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ", בְּחִינַת קְבֵר הַצְדִּיק (ל' הַלְכוֹת בְּצִיעַת הַפֶּתַח ה', מו).

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא מְקוֹר הַבְּרָכָה. פִּי כָל הַבְּרָכוֹת
וְהַשְּׁפָעוֹת נִמְשָׁכִין מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. פִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
מְקַבֵּל קְדוּשָׁתָהּ מִהַצְדִּיק, שֶׁאֶצְלוֹ כָּל הַבְּרָכוֹת
וְהַשְּׁפָעוֹת בְּבְחִינַת "בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק".

וּכְשֶׁזֹּכָה לְקַבֵּל הַשְּׁפַע שֶׁל הַצְדִּיק וְשֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁלְמוֹת, בְּיָדָאֵי אֵין לוֹ שׁוּם חֶסְרוֹן, בְּבְחִינַת "לֹא
תַחֲסֹר כֹּל בָּהּ" הַנֶּאֱמָר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

הַשְּׁפַע וְקִדְשָׁה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת שְׁפַע
כְּפוּלָה שְׂאִין בָּהּ שׁוּם חֶסְרוֹן, אֲדַרְבָּא הַשְּׁפַע כְּפוּלָה
וּמְכַפֵּלַת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהוּא רוֹצֵה. (ל' הַלְכוֹת בְּרַכַּת הַמִּזֵּן ד', טז).

שמירת הארץ

על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון נחלש פתב ישראל ונותנים פח בכתיב ידם. ומחמת זה הם גוזרים שלא יהיה תקף לפתבים שלנו רק לפתבים שלהם, וישראל יהיו מכרחים ללמוד פתב שלהם. ועל-ידי-זה גוזרין לגרש בני ישראל ממקום הישוב שנתישבו שם ישראל מפבר אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם שזה בחינת גרוש מארץ ישראל. (קיצור ליקו"מ ס"א. ג.)

אף ארץ ישראל שהוא (יעקב - ישראל) מדת אמת, על בן תמיד עיני ה' בה. ומחמת שעקר העשירות בא מאמת, על בן פתיב בה: "אשר לא במספנת תאכל בה לחם". וכשפוגמין באמת, על ידי זה באים לעניות ולהצטרף לבריות (ליקוטי מוהר"ן מ"ו)

מזה תבין מה שבעונותינו הרבים עכשו שנפגם בחינת השפע של ארץ ישראל, על בן רב אנשי ארץ ישראל, עקר פרנסתם משל אחרים והם בבחינת נצרכים לבריות. השם יתברך ירחם וישיב אותנו לארצנו ותחזור השפע קדש של ארץ ישראל למקומה בשלמות (אוצר היראה ארץ ישראל בתרא).

האמונה לבדה שמאמין בהצדיק ומקרב עצמו אליו, אפילו אם לא יקבל מפניו כלל, זה בעצמו טוב מאד, כי על-ידי האמונה וההתקרבות לבד נאכל הרע שלו ונתהפך למהות הצדיק, ובלבד שיהיה פונתו לשמים. אבל מי שנוסע ומקרב עצמו להצדיקים בשביל פונה אחרת לא יועיל לו ההתקרבות כלל.

מי שנוסע לארץ ישראל וכונתו לשמים באמת כדי לשוב על-ידי-זה להשם יתברך, בודאי תועיל לו ארץ-ישראל מאד, כי על-ידי-זה לבד שנכנס לארץ-ישראל נאכל אצלה ונתהפך למהותה הקדוש, ועל בן אפילו המהלך ארבע אמות בארץ-ישראל מבטח לו שהוא בן עולם הבא. אבל אם אין רצונו כלל בשביל עבודת השם לבלות הרע שלו, לא יועיל לו ישיבת ארץ-ישראל, כי היא מקיאה אותו בבחינת "באשר קאה" (קיצור ליקו"מ קכ"ט)

בשפוגמין בארץ ישראל שהוא בחינת אמונה, בחינת תפלה, אזי יורדין לגלות. ועקר שיורדת התפלה בגלות ואי אפשר להתפלל ולעשות נסים בעולם. (ליקו"מ סימן ז)

על ידי מחלקת פוגמין בקדשת ארץ-ישראל ואז נקראת "ארץ פגעז", וגם מזה בא עניית (שם רעז).

בחינת מחאה, המבאר בדין "חוקת קרקעות": שכל זמן שהיא מוחה, אז אין חוקת המחזיק מועלת כלום. על כן, אף־על־פי שהם גזלו מאתנו ארץ־ישראל, שהיא ארצנו ונחלתנו, ואין בנו כח להוציאה מאתם מחמת פגם מעשינו, אף־על־פירכן אנו מתפללים וצועקים בכל פעם, שארץ־ישראל היא שלנו, כי היא נחלתנו, ובזה אנו עושים מחאה להסטרא־אחרא, שיידעו שאין חוקתם חזקה כלל, כי ארץ־ישראל היא שלנו מאבותינו, וסוף כל סוף נוציא אותה מידם, בעזרת השם. (הלכות חוקת משלשלין ה', אות י"ב)

אי אפשר לזכות לארץ ישראל כי-אם על ידי מצות מילה שהוא תקון הברית, בחינת "זכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני וכו'.

כי על ידי תקון הברית שהוא בחינת מילה שנתנה בשמיני, שאז מעבירין השבעה ימי ערלה מהתינוק על ידי זה מגרשין השבעה עממין וכובשין ארץ ישראל מידם, שזה בחינת "זכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני וכו'", שמגרשין אותם על ידי תקון הברית שהוא בחינת מילה כנ"ל (ליקוטי הלכות).

לְגַרְשׁ הַמְעֲרָעָרִים עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת קִלְפַת
עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל הַחֹפִיז עִכְשָׁו עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, זֶה תְּלוּי
בְּקִדְשֵׁת הַבְּרִית, וְעַקֵּר שְׁמִירַת הַבְּרִית הוּא עַל יְדֵי
קִדְשֵׁת הַמִּחְשָׁבָה, לְגַעַר בְּכָל הַמִּחְשָׁבוֹת רְעוּת, שֶׁהֵם
בְּעֶצְמָם בְּחִינַת קִלְפַת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל, וּלְפָנוֹת הַמִּחָ מִהֵן.
(הלכות חזקת קרקעות, הל' ג, אות כג).

אֶפְלוּ בְּשִׁינְיָאֵל שְׂרוּיִים עַל אֲדָמְתָם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עֲדוּן
צְרִיכִים בְּכָל עֵת לְבַעַר וּלְכַבֵּל מוֹצִיאֵי דְבַת הָאֶרֶץ רְעָה,
שֶׁהֵם הַמוֹנְעִים מִקִּדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל-יָדָם הָיָה כָּל
הַקְּלָקוּלִים וְהַפְּגָמִים כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַד
שֶׁנִּתְגַּרְשׁוּ עַל יְדֵי זֶה מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בִּי הֵם אוֹרְבִים
תָּמִיד עַל יִשְׂרָאֵל לְגַרְשֵׁם מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מֵהַסְּתַפַּח
בְּנִחְלַת ה'. וְעַל כֵּן אֲנִי צְרִיכִין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְקַדֵּשׁ אֶת
הַלְּחָם בְּכַמְּהַ מִצּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְכַרֵּר
הַלְּחָם מִזְּהַמַּת הַנְּחָשׁ, שְׁמִשֵּׁם כָּל הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן אֶפְלוּ בְּשִׁבְאִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים
כְּרוּרִים וְתַקּוּנִים גְּדוֹלִים לְכַרֵּר הַמוֹנְעִים מִקִּדְשֵׁת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא כָּלֵל קִדְשֵׁת הָאֵישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי. (שם אות כב כט).

דיבורים מר' ישראל דב אודסר

עכשיו אנחנו רואים פלאי פלאות כאלה, פתאום יש לנו ארץ ישראל. ירושלים שלנו, בית המקדש שלנו. הגויים יפלו ולא יקומו, יפלו לנצח נצחים.
אוי, אנחנו לא צריכים ליפול בידיהם !!

אנחנו צריכים להאמין בתורה, באמת, באמונה. זה כל חיותנו לנצח נצחים. והגויים הם כמו חמורים, נותנים להם תבן, הם אוכלים, עומדים ואוכלים כסדר יומם ולילה. ואנחנו עם קדוש, ארץ ישראל, ארץ קדושה, ירושלים, בית המקדש, קודשי הקדשים, מי יש לו? מה יש להם? אין להם כלום.

ארץ ישראל היא ארץ קדושה, אנחנו עם קדוש, כן. זה שלנו, כל העולם הם ארץ העמים, לא ארץ ישראל, רק פה ארץ ישראל, כן.

אנחנו עם אחד, וארץ ישראל היא ארץ אחד בכל העולם, ארץ הקודש, ארץ היהדות, בית המקדש. מה? הגויים, מה יש להם? אין להם חיים כלל, העיקר החיים היא התורה.

כל הגויים יודעים שאנחנו כבשנו את ארץ ישראל. איך? אין נשק, אין כסף, ואיך? (צוחק)...

אנחנו ישראל, עם אחד בארץ, אין עוד עם כזה. כל הארץ, הבתים והכל מה שיש, שלנו.

השם יתברך נתן לנו את ארץ ישראל לעם ישראל, לעם היהודי. לא היה לנו, לא חיילים ולא כסף ולא נשק, ואנחנו באנו וכבשנו את ארץ ישראל, ככה היה...

עכשיו יש לנו נשק, שאמריקה אין לה נשק כזה (סבא צוחק)...

כל ישראל צריכים לגור בארץ ישראל, אבל בחוץ לארץ? לא! רק בארץ ישראל

(רבנו) כשנכנס לארץ ישראל, היה כולו מדבר שומם, לא בניין ולא עצים ולא, ו... כולו מדבר כזה. הוא אמר: "כל היהודים, כל ישראל צריכים לבוא לארץ ישראל, לגור בארץ ישראל!", נו, איך אפשר? וזה, וזה נעשה עכשיו, כל ישראל באים לארץ ישראל (סבא צוחק)

יבואו, יבואו, יבואו, יבואו. כן, יישארו כל הגויים יישארו בלא יהודים.

כל התיירים מתפלאים מאוד, לא רואים בכל העולם דבר כזה, אור כזה ואויר כזה, וטעם כזה בפירות לא רואים בכל העולם.

אנחנו יודעים מארץ ישראל על-ידי רבינו, ורבינו הוא אומר לגור בארץ ישראל.

הנסים ונפלאות כבר התחיל, רבינו הקדוש כבר בעולם, ארץ ישראל כבר אצלנו, נו, יבוא לאט, לאט, יבוא הכל.

אה, מי תיאר אפילו במחשבה - ארץ ישראל איך יהא שלנו? הגויים, הערבים, מיליונים, מיליונים בעולם, ואנחנו, כמה אנחנו? - אנחנו עומדים נגד כל העולם... אנחנו נגיד להם: "אנחנו לא מפחדים ממכם, אנחנו יש לנו נשק מן השמים" (סבא צוחק),

הגויים הם מרגישים את זה, הם ראו רעידת אדמה כזה, צעקות כאלה, כן, אבל הם גויים, הם לא רוצים, אינם מאמינים. אבל הם יפלו, כל השקר יפול, וכל הגויים כלום, כלום.

מה? אנחנו מפחדים מכל העולם, מכל הגויים? (סבא צוחק), פתאום יבוא רעידת אדמה והם יראו, זה מכה גדולה, ומי יודע

מה מחר? איפה שיהיה רעידת אדמה... הם מפחדים! (סבא צוחק),

נו, כשרואים דבר כזה, אנחנו לא מפחדים. הגויים מפחדים. כי המכות יבואו עליהם. כל הגויים יבואו: "אנחנו רוצים להתייחד", אין מקבלים גרים, בימות המשיח - לא מקבלים גרים!

באים מכל העולם, באים מן אמריקה, מן אנגליה ואטליה, מכל המדינות באים לארץ ישראל, כן.

רבינו הקדוש כשהיה בארץ ישראל, הוא ירד קודם בחיפה, אז אמר: "ארץ ישראל, צריכים כל ישראל לבוא לגור בארץ ישראל!",

אבל לא היה פה מה לאכול ולא בתים.. אז נתקיים עכשיו!, כל ישראל באים, באים לארץ ישראל.

אנחנו יודעים מארץ ישראל על-ידי רבינו, ורבינו הוא אומר לגור בארץ ישראל.

כשרבנו נכנס לארץ ישראל, היה כולו מדבר שומם, לא בניין ולא עצים ולא... כולו מדבר כזה. הוא אמר: "כל היהודים, כל ישראל צריכים לבוא לארץ ישראל, לגור בארץ ישראל!", נו, איך אפשר? וזה, וזה נעשה עכשיו, כל ישראל באים לארץ ישראל (סבא צוחק)

ויבואו, יבואו, יבואו, יבואו. כן, יישארו כל הגויים יישארו בלא יהודים.

כל התיירים מתפלאים מאוד, לא רואים בכל העולם דבר כזה, אור כזה ואויר כזה, וטעם כזה בפירות לא רואים בכל העולם."

בס"ד

טי חשוון תשנ"ג
5 נובמבר 1992

לראש ממשלת ישראל
מר יצחק רבין שלום.

פונה אני אליך ראש הממשלה בבקשה מיוחדת במינה, העברת עצמותיו הקדושים של רבי נחמן מברסלב זצ"ל מאומן שבאוקראינה לחר ציון שבירושלים.

ממשלת ישראל, רק היא יכולה לפעול אצל ממשלת אוקראינה להעברתו של רבינו הקדוש הנחל נובע מקור חכמה רבינו נ נח נחמן מאומן לישראל ובכך לזכות את כל עם ישראל להשתטח על ציונו הקדוש.

אשמחו מאוד להיפגש עם כבוד ראש הממשלה מר רבין בכל עת ובכל מקום על מנת שהחלום הנפלא הזה ייהפך למציאות במהרה עוד חשנה בעזה"י.

בכבוד רב,
ישראל דוב אוזסר

העתק: כבוד נשיא המדינה מר חיים הרצוג.
כבוד שר החוץ מר שמעון פרס.

שמעון פרס
יצחק רבין
נחמן מאומן

תפילות

עַל בֶּן חוּס וְחַמֵּל נָא עֲלֵינוּ, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבִלְבוּלִים שְׁלֵא יַעֲלוּ בְּלַבְנוּ
וּבְלֵב כָּל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּנִסְיֶיךָ
הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל יוֹר וְדוֹר מֵעוֹלָם,
וְאֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ עַדִּין בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה. וְלֹא נִכְסָה
שׁוּם נֶס בְּדַרְךָ הַטֵּבַע ח"ו, רַק נִדְעַ וְנֶאֱמִין שֶׁהַכֹּל מֵאֲתֶיךָ
לְבַד, עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָתְךָ אֲשֶׁר אַתָּה מְשַׁגֵּיחַ תְּמִיד בְּהַשְּׁגָחָה
פְּרָטִית עַל כָּל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ
הָאֱמֵת תְּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה [לְבַא] לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ
קָל מְהֵרָה, וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה:

**

וְתַסְתּוֹם וְתַסְכּוֹר פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שְׂקָר הַרוֹצִים לְהַכְנִיס בְּלֵב
וּלְכַסּוֹת נְסִים בְּתוֹךְ דַּרְךְ הַטֵּבַע חַס וְשְׁלוֹם, "מִלֵּא פְּנִיָּהם קְלוֹן
וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמֶךָ יְהוָה", וְעִזּוֹר אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַנְצִל מֵהֶם
שְׁלֵא נֹאכָה וְלֹא נִשְׁמַע לָהֶם כְּלָל, רַק תִּתֵּן לָנוּ כַּח לְהַכְנִיעֵם
וּלְשַׁבֵּרם וּלְעַקּוֹר וּלְבַטֵּל מִחֲשַׁבְתָּם הַרְעָה מִן הָעוֹלָם,

וּלְמַלְשֵׁינִים אֵל תְּהִי תִקְוָה, וְכָל הַמַּיִנִּים וְהַזָּדִים וְהָאֲפִיקוֹרְסִים
כִּרְגַע יֵאבְדוּ, וְתֵן בְּלֶפֶס שֵׁשִׁיבּוֹ וַיִּתְחַרְטוּ בְּלֶס מַדְעָתָם הֲרַעַה
וְהַנְּבוּכָה, וַיִּשׁוּבוּ בְּלֶס אֱלֹהֶיךָ בְּאַמֶּת, וַיִּפְּרִיחוּ כַח מַלְכוּתְךָ.

אֵל אַמּוּנָה, עֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים שְׁנֹזְכָה לְאַמּוּנָה שְׁלֵמָה
בְּאַמֶּת כְּרֵאוּי. וְזַכְנוּ [לְבֵא] לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקוֹם קִדְשֵׁינוּ,
מְקוֹר הָאַמּוּנָה וְהַתְּפִלָּה וְהַנְּסִים, מְקוֹר הַחַיִּים, מְקוֹר הַתְּקַרְבוֹת
יִשְׂרָאֵל לְאַבִּיהֶם שְׁבַשְׁמִים, מְקוֹם קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאָרְתֵנוּ.

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, חֲמַל עָלֵינוּ בְּמַתַּנּוּת חֲנּוּם וְנִדְבַת חֶסֶד, וְזַכְנוּ
בְּחֶסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנֹזְכָה לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת
בִּירְאָה וּבִאֱהָבָה.

**

”אִשָּׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי. עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה
עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ”. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, עֲשֵׂה לְמַעַן זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ וְזַכְנוּ [לְבֵא]
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה.

וְזַכְנוּ שְׂתִיגְלָה קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל גַּם עַכְשָׁיו בְּגָלוּת הַמֶּר
הַזֶּה, אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא תַּחַת יַד
הַסְטֵרָא אַחֲרָא. אֶף-עַל-פִּיכֵן בְּזְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב, תִּגְלָה קִדְשָׁתָה הָעֲצוּמָה גַּם עַתָּה, וְעַל-יְדֵיזֶה נֹזְכָה

להפיל את אויבינו תחתנו, ויקים בנו מקרא שכתוב, שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגליך. וזכר לנו ברית אבותינו כמו שכתוב, "וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר".

**

רבנו של עולם, אתה ידעת, מי ומי עומדים עלינו. שלא אחד בלבד עומד עלינו לבלותינו חס ושלום, אלא הרבה מאד עומדים עלינו, ובכל יום ובכל עת, "יהיה מה רבו צרי רבים קמים עלי. רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה. כל רואי ילעיגו לי יפטירו בשפה יניעו ראש. שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו". ועיניהם לטושים עלינו "המה יביטו יראו בי" ועיניהם רעה עלינו כל היום.

ותזכנו ותעזרנו לבטל כל הבזיונות והחרפות שיש לנו משונאינו ואויבינו בגשמיות וברוחניות, ונזכה עלידי תפלותינו להפך כל החרפות והבזיונות לכבוד.

ויתנוצץ אור זכות אבות עלידי תחנותינו ותפלותינו שאנו מבקשים ומחלים פניך תמיד. ועלידי זכות אבותינו תזכר את שכינת עזך, ותגלה קדשת ארץ ישראל גם בגלות המר הזה. ותזכנו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד

לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִזְכָּה לְהַנְצִיל
מֵרַע עֵינַי שֶׁל שׁוֹנְאֵינוּ וְאוֹיְבֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ, וְגַם נִרְאָה בָּהֶם מָה
שֶׁהֵם רוֹצִים לְרְאוֹת בָּנוּ, וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב, קְוֵה אֶל יְהוָה
וְשִׁמְרֵ דְרָבּוֹ וְיִרְוִמְמֵךְ לְרִשְׁתֵּךְ אֶרֶץ בְּהַפְרַת רְשָׁעִים תִּרְאָה.
בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אַמוֹנָה:

**

"יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרֶץ אֲפִים וְרַב־חֶסֶד וְאֶמֶת". זַכְּנֵי
בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים שְׁיִהְיֶה לִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים
וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְחֶשֶׁק אֶמְתִּי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה בָּחַר בָּהּ בְּשִׁבִיל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַנִּבְחָר, הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה דֹּרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד, אֶרֶץ הַחַיִּים הָאֶמְתִּיִּים וְהַנְּצִיחִים,
אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהַנְּחַלֶּת לְאַבּוֹתֵינוּ, אֶרֶץ
אֲשֶׁר בָּהּ עִיר אֱלֹהֵינוּ הֵר קְדָשׁוֹ, יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ:

אֲנֵי יְהוָה, רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, חֲסֵדָן מְלֵא חֲסֵדִים, טוֹב
מְלֵא טוֹבוֹת. צְדִיק מְלֵא צְדָקוֹת. מוֹשִׁיעַ מְלֵא יְשׁוּעוֹת.
הַטִּיבָה בְּרִצּוֹנְךָ עִמִּי וְתֵן לִי בְּרַחֲמִים וְחֶסֶד וּבְמִתְנַת חֲנּוּם,
שְׂאִזְכָּה מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
יִרְשׁוּ אַבּוֹתֵינוּ, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר כָּל הַצְּדִיקִים אֶמְתִּיִּים נִכְסְפָה
וְגַם כָּל־תְּהֵאֵלֵהוּ נִפְשָׁם לְהִיּוֹת שֵׁם. וְרַבָּם בָּאוּ לְשֵׁם וְתִקְנּוּ שֵׁם מִה

שִׁפְעֵלוּ וְזָכוּ שֵׁם לְמַה שְׁזָכוּ, הַכֹּל עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא נִקְדָּה הַקְדוּשָׁה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁהִיא יְסוּד
נִקְדַּת הַקִּדְשָׁה יְסוּד הָאֲמוּנָה.

וְתִצְלַנִּי מִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים רָעִים וּמִכָּל מִיַּי פְּגָמִים. וְאַזְכֶּה
לַפְעַל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל צָרָי. לְזִכּוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךָ
בְּאֲמַת עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִילֵךְ וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא
לְדְרָגָא בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה כְּרִצוֹנֶךָ הַטּוֹב

וְתִזְכְּנִי עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְשִׁבַר מִדַּת הַכַּעַס
בְּתַכְלִית. וְאַזְכֶּה לְאַרְיֵכַת אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינוֹת, שְׂאֲזֹכֶה
לְכַבֵּשׁ כַּעֲסֵי תָמִיד, וְלֹא אֶכְעֹס וְלֹא אֶקְפִּיד שׁוּם כַּעַס
וְהַקְפָּדָה כָּלֵל עַל שׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם. וְאַזְכֶּה לְעִבּוּד אוֹתָךְ
בְּאֲמַת וּבְאֲמוּנָה שְׁלָמָה וּבְתַמִּימוֹת גְּדוֹל. וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָה
וּתְפִלָּה בְּכוּנָה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה, וְלְהַכְנִיס כָּל כּוֹחַ וְכָל
מַחְשְׁבוֹת לְפִי וְדַעְתִּי בְּתוֹךְ כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה
הַקְדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד. וְאֲדַע וְאֲאֲמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלָמָה
כִּי מְלֹא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדֶךָ, וְאַתָּה עוֹמֵד עָלֵינוּ בְּשַׁעַת
הַתְּפִלָּה, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ וּמְבִיט וּמְאֲזִין וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבוּר
וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְאֲדַע לְפָנַי מִי אֲנִי עוֹמֵד לְפָנַי מִלֶּךְ

מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ועלידידה ימשך עלי
יראה ואימה גדולה מפניך.

ואזכה להאריך אפי על כל המניעות והבלבולים לבלתי
להסתכל ולבלי לחוש עליהם כלל, ולא יכפת לי שום דבר
כלל. רק אזכה לעשות את שלי בתורה ותפלה ומעשים טובים
בזריוות ובשמחה, ולא תקצר רוחי משום דבר שבעולם. ולא
יזיק לי שום דבר שבעולם. ובכל מעשה אשר אחל בעבודת
יהוה ובתורה ובמצות, בכל לבבי אעשה ואצליח:

רבונו של עולם, אמין ידים רפות וברכים בושלות תאמין,
"אל תטשני ואל תעזבני אלהי ישעי". זבני לארץ ישראל
חיש קל מהרה, ולזכות לכל מה שיכולין לזכות בארץ
ישראל, מקום אשר משה ואהרן מסרו נפשם לבא לשם.
ואזכה לאריכת אפים בכל הבחינות, ולאמונה שלמה
באמת, ולבטל הכעס והקפדות בתכלית. ואזכה להיות טוב
לכל, שלא יהיה בלבי שום צד קנאה ושינאה והקפדה וכעס
על שום אדם שבעולם, אפלו על השונאים והרודפים אותי,
רק אזכה להיות טוב לכל באמת כרצונך הטוב. ואזכה
להזדרז בעבודתך מאד בשמחה וחיית והתלהבות גדול

דְּקַדְשָׁהּ, וְתַחֲזֹקֵנִי וְתֵאֱמַצְנֵי תְּמִיד עַד שְׁאֲזַכֶּה לְעֵבֶר בְּשָׁלוֹם
וּלְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲבוּבִים מִן הַקְּדוּשָׁה.

”גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוּשִׁים לְכָל חִפְצֵיהֶם. מִה רַבּוֹ
מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה כֹּלָם בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ. מִה
גְּדוֹלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה מְאֹד עִמָּקוֹ מַחֲשָׁבוֹתֶיךָ”.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, ”אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְּלֵא” וְאַתָּה עוֹשֶׂה
נִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים שֶׁבְּכָל
דּוֹר, וּבְכֵן זַבְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְחֲזֹקֵנִי
וְאֱמַצְנֵי שְׁאֲזַכֶּה לְסַפֵּר סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת מַצְּדִיקִים אֱמֵתִיִּים,
וְעַל־יְדִירְזָה אֲזַכֶּה לְטַהֵר מַחֲשַׁבְתִּי מִכָּל הַבְּלָבוּלִים וְעַרְבוּב
הַדַּעַת, וּמִכָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת, וּמִכָּל מִינֵי
הַרְּהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי בְּלָבוּל הַדַּעַת.

וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְכֹסֵף וּלְהַשְׁתַּוְּקֵךְ וּלְהַתְּגַעְגַע תְּמִיד לְאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וְאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קְדוּשַׁת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד,
וְעַל־יְדִירְזָה אֲזַכֶּה לְאֱמוּנָה בְּשָׁלְמוֹת, לְהֶאֱמִין בְּאֱמוּנָה
שְׁלֵמָה בְּהַשְׁגָּחְתֶּךָ תְּמִיד. וְתוֹצִיאֵנִי מִטְּבַעֵיִת לְגַמְרִי,
שְׁאֲזַכֶּה לִידַע וּלְהֶאֱמִין שְׂאִין שׁוֹם דְּרָךְ הַטְּבַע בְּעוֹלָם כָּלֵל,
רַק הַכֵּל בְּהַשְׁגָּחְתֶּךָ לְבַד, כִּי גַם הַטְּבַע בְּעַצְמָה מֵתְּנַהֶגֶת

בְּהַשְׁגָּחַתְךָ תָּמִיד, וְאַתָּה מְשַׁנָּה הַטָּבַע בְּכַל־עַת עַל־יָדֵי
הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר שְׁעוֹשִׂין חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת
בְּכָל דּוֹר בְּאִשֶּׁר שָׁמַעְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ:

וְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁיִמְשֶׁךְ עָלַי קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
שֶׁהִיא כְּלָלִית הַקִּדְשָׁה, כְּלָלִית כָּל הָעֶשֶׂר קִדְשוֹת, בְּאֶפֶן
שֶׁאֲזַכֶּה עַל־יָדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאִמּוּנָה שְׁלֵמָה
בְּהַשְׁגָּחַתְךָ הַפְּרֻטִּית, אֲשֶׁר אַתָּה מְשַׁגֵּיחַ בְּפְרֻטִּיּוֹת בְּכַל־עַת
וְרַגַע בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאַתָּה עוֹשֶׂה עִמִּי וְעִם כָּל הָעוֹלָם
בְּכַל־עַת וְרַגַע נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְאֵין
מִסְפָּר, בְּאִמּוֹר, לְעוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם
חֶסֶד. וְהַכֵּל בְּכַח זִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים הָאֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר
כָּל הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים הָאֲמֵתִיִּים נַעֲשִׂים עַל־יָדֵיהֶם תָּמִיד.

סִיעֵנִי וְאַמְצֵנִי וְחַזְקֵנִי בְּאִמּוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד הַנִּמְשָׁכֶת
עַל־יָדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאַזְכֶּה לְצֵאת מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי
כְּלָבּוֹל הַדַּעַת, וּמִכָּל מִינֵי עֲרִבּוֹב הַדַּעַת, וּמִכָּל מִינֵי
הַרְהוּרִים רָעִים וְרַעִיוֹנִים פְּגוּמִים וּמַחְשְׁבוֹת חוּץ, לְטַהֵר
מַחְשְׁבָתִי מִכָּלֵם, וְלִזְכּוֹת לְמַחְשְׁבוֹת קְדוּשׁוֹת זְכוֹת וְנִכּוֹנוֹת.

וְתַרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, בְּכֹל־עַת שְׁתָּקִים עָלֵינוּ
מֶלֶךְ חָדָשׁ, שְׁיִהְיֶה מֶלֶךְ שֶׁל חֶסֶד, שְׁיַרְחֵם עַל עַמְּךָ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וַיִּקַּל מֵעֲלֵיהֶם עַל הַנְּתִינוּת, וַיְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת
שֶׁאֵינָם טוֹבוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִכָּל שָׁבוֹן שְׁלֵא יְחַדֵּשׁ חֵם
וְשָׁלוֹם, גְּזֵרוֹת חֲדָשׁוֹת עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
שְׂמֹךְ, לְמַעַן רַחֲמֶיךָ, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ
לְבַד, כִּי אֵין מִי יַעֲמֵד בְּעַדְנוּ שְׂמֹךְ הַגָּדוֹל יַעֲמֵד לָנוּ בְּעַת
צָרָה, חֲמַל עַל עַנְיֵי הַצָּאֵן וְהַטָּה לֵב הַמְּלָכִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ
לְטוֹבָה, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, פְּלָגֵי מַיִם לֵב מֶלֶךְ בְּיַד יְהוָה עַל כָּל אֲשֶׁר
יַחְפֹּץ יִשְׁנוּ. וְכַתִּיב לֵב מֶלֶךְ וְשָׂרִים בְּיַד יְהוָה אֵל כָּל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ
יִשְׁנוּ. חֲמַל עַל עַמְּךָ רַחֵם עַל נַחֲלָתְךָ, מָלֵא רַחֲמִים, "מִהֶעֱדָה
מַלְכִין וּמִהֶקִים מַלְכִין. הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קֹדֶשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם"
וְהַטָּה לֵב כָּל הַמְּלָכִים וְהַיּוֹעֲצִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְתָבִיא
לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

וְתַזְכְּרֵנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְתַבְטֵל אַחִיזוֹת הַמַּחֲלָקֶת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְתַמְשִׁיךְ שְׁפַע
טוֹבָה וּבִרְכָה גְדוֹלָה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְכָל הָאֲרָצוֹת, וְתַבְרֹךְ
אֶת יְבוֹל הָאֶרֶץ וְאֶת כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה, וַיִּקַּם מִקְרָא שְׂכַתוֹב:

”אָרץ נְתַנָּה יְבוּלָה יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ. וּבְרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, תִּתֵּן כַּח בְּכֹל יְבוּל הָאָרֶץ לְרַפְאוֹת אֶת כָּל תַּחְלוּאֵי
וּמְכַאוֹבֵי עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

רַחֵם עָלֵינוּ שְׁלֵא נִצְטָרֶךְ לְעֶסֶק, חֵס וְשְׁלוֹם. עִם שׁוֹם
דְּאִקְטוֹרִים וְרוֹפְאִים שְׁבַעוּלָם, רַק תִּבְרַךְ אֶת כָּל יְבוּל הָאָרֶץ
וְתִשְׁפִיעַ בָּהֶם כַּח לְרַפְאוֹת כָּל תַּחְלוּאֵי וּמְכַאוֹבֵי עַמְּךָ בֵּית־
יִשְׂרָאֵל וְתַעֲלֶה מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל תַּחְלוּאֵינוּ וּלְכָל
מְכַאוֹבֵינוּ וּלְכָל מִכּוֹתֵינוּ (וּבִפְרֵט פְּלוּנֵי בֵן פְּלוּנֵי וְכוּ'), כִּי אֵל מְלֶךְ
רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אַתָּה. וְאִין לָנוּ שׁוֹם סְמִיכָה עַל שׁוֹם רְפוּאָה
שֶׁל הַרוֹפְאִים וְהַדְּאִקְטוֹרִים, כִּי אִם עֲלֶיךָ לְבַד, בּוֹרֵא רְפוּאוֹת.
רְפְּאֵינוּ יְהוָה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנו וְנִשְׁעָה כִּי תַהֲלִיתֵנוּ אַתָּה.

וְתַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם. וְכֹל שׁוֹנְאֵינוּ יִפְלוּ תַחְתֵּינוּ וְיִבְלְמוּ
וְיִבּוֹשׁוּ. ”יִבְשׁוּ וְיִחַפְּרוּ יַחַד מִבְּקִשֵׁי נַפְשֵׁי לְסַפּוֹתָהּ יִסְגּוּ אַחֲרוֹ
וְיִבְלְמוּ חִפְצֵי רַעְתִּי. יִבְשׁוּ יִכְלוּ שׁוֹטְנֵי נַפְשֵׁי יַעֲטוּ חֲרָפָה וּכְלָמָה
מִבְּקִשֵׁי רַעְתִּי. יִבְשׁוּ וְיִבְהָלוּ מְאֹד כָּל אוֹיְבֵי יִשׁוּבוּ יִבְשׁוּ רַגְעַ”.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצְלֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִעַנְיֹת וְדָלוּת וְחֲסָרוֹן
הַפְּרָנְסָה הַבָּא עַל־יְדֵי רִיב וּמַחְלָקֶת ח”ו, כִּי גְלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ
שְׂאֵנִי חֲפִץ בְּשְׁלוֹם וְאַמֶּת, וְמָה אַעֲשֶׂה אִם נִמְצְאִים שׁוֹנְאִים
וְחוֹלְקִים עָלַי בַּחֲנָם, ”אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר הֵמָּה לְמַלְחָמָה”.

מֵלֵא רַחֲמִים, רַחֵם וְחַמַּל עָלַי וְעַל כָּל הַחַפְצִים
לְהִתְקַרֵּב לְדַרְכֵי הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמֶת, אֲשֶׁר מִתְעוֹרְרִים עֲלֵיהֶם
שׁוֹנְאֵי חֲנָם, וְרוֹדְפִים אוֹתָם בְּכַמָּה מִיַּי רְדִיפוֹת, וְחוֹרְקִים
שָׁנִים עֲלֵיהֶם חֲנָם עַל לֹא דָבָר. רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַנְךָ
וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם, הַצִּילֵנוּ מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהֵי מַמְתְּקוֹמֵמֵי תְּשׁוּבָתֵנוּ.
שְׁמְרָה נַפְשֵׁי וְהַצִּילֵנוּ אֶל אֲבוֹשׁ בִּי חֲסִיתִי בְּךָ.

וְתַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָתְךָ הַשְּׁלֵמָה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ, וְתַחֲדָשׁ אֶת עוֹלְמְךָ בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
שְׂמַתְנַהֲגַת עַל־יַדֵּי הַשְּׁגָחָה לְבַד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ
מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה". וְתַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָתְךָ
הַשְּׁלֵמָה עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְיִתְחַדֵּשׁ הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ וְיִתְנַהֵג
כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עַל־יַדֵּי הַשְּׁגָחָה לְבַד בְּלִי שׁוּם הִנְהָגָה עַל־פִּי
דָרֶךְ הַטְּבַע כְּלָל, וְתַעֲשֶׂה נֹרְאוֹת וּנְפִלְאוֹת מִחֲדָשׁ בְּעוֹלְמְךָ
אֲשֶׁר לֹא נִבְרְאוּ בְּכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם. וְיִתְעוֹרֵר שִׁיר חֲדָשׁ
בְּעוֹלָם, שִׁיר שֶׁל נְפִלְאוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיהוָה
שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נְפִלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ וּזְרוּעַ קִדְשׁוֹ".
וְנוֹדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלְתָּנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשָׁנוּ. וְנִזְכָּה

לְשִׁיר וּלְזִמְרָה וּלְרִנָּה וּלְגִגָּה לְפָנֶיךָ נְגוּנִים וְשִׁירֹת וְתִשְׁבָּחוֹת
חֲדָשׁוֹת, שִׁירִים שֶׁל נִפְלְאוֹת שְׁלֵא כְדָרְךָ הַטָּבֵעַ, עַד שֶׁנִּזְכָּה
לְהִתְעַנֵּג עַל יְהוָה וּלְשָׁמֵעַ קוֹל הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן שֶׁיִּתְעַר לְעֵתִיד,
שֶׁהוּא, שִׁיר פְּשׁוּט, כָּפוּל מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, הַכֹּלֵל בְּשִׁמְךָ
הַמְּיֻחָד שֶׁיִּתְנַגֵּן עַל שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם נִימִין כְּמִנְיֵן "חֶסֶד", וַיִּקְרָא
מִקְרָא שְׁכָתוֹב, עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

"עֵינַי תִּמְדֵּד אֶל יְהוָה כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי. אֵלַיךָ נִשְׁאַתִּי
אֶת עֵינַי הַיּוֹשְׁבֵי בְשָׁמַיִם. הִנֵּה כְּעֵינַי עֹבְדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם
כְּעֵינַי שֹׁפְחָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ כִּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד
שֶׁיִּחַנְּנוּ. חַנְּנוּ יְהוָה חַנְּנוּ כִּי רַב שָׁבַעְנוּ בּוֹז".

אָבִי שְׁבַשְׁמַיִם, מְלֵא רַחֲמִים, רַב חֶסֶד וּמְרַבֵּה לְהִיטִיב, טוֹב
לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, הַמְּרַחֵם עַל הָאָרֶץ וּמְרַחֵם עַל
הַבְּרִיּוֹת. רַבּוֹנוּ דְּעֵלְמָא כְּלָא, אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ
הַטוֹב בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, כְּדֵי לְהִתְפָּאֵר עִמָּהֶם בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר. וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל בְּחִרְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ מִכָּל הָעַמִּים, וְאֶת
אָרֶץ הַקְּדוּשָׁה מִכָּל הָאָרְצוֹת, לְהִיּוֹת לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה. כִּי
יִדְעַת שְׁשָׁם אֲוִיר הַקְּדוּשׁ הַמְּחַכִּים, וְשֵׁם מְקוֹם מוֹכֵן לְקַדְשֵׁת

יִשְׂרָאֵל, לְהַשִּׁיג שָׁם חֲכָמָה הָאֲמֵתִיית, לְהַכִּיר אוֹתָךְ בְּדַעַת
נִפְלָא וּבְאִמוּנָה שְׁלֵמָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זָכַר נָא הַהֲתַפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ
מִכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּמִכָּלל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
הַקְּדוֹשׁ, וְכָל הַהֲתַפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים אֲשֶׁר אָתָּה מְקַבֵּל
עַדִּין מִכָּלל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וּמֵהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמֵתִים
הַנְּלוּיִם אֵלֵיהֶם שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קִדְשֵׁי
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְזַכְּנֵי גַם בֶּן שִׁיחָהּ לִי חֵלֶק בְּהַהֲתַפָּאוֹת
הַזֹּאת, שְׂאִזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאֲמֵת, עַד
אֲשֶׁר תִּתְּפָאֵר עִמִּי הַשְּׂכִינָה תָמִיד בְּכָל עֵת. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְּבִים בְּחַרְתָּ בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְאָתָּה מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר.

רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְזַכְּנֵי שִׁיתְגַּלֶּה לָנוּ קִדְשֵׁי אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְכֶסֶף וְלַהֲשִׁתּוֹקֵק וְלַהֲתַגְעָגַע תָּמִיד
בְּאֲמֵת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלַהֲתַפְּלֵל הַרְּבִיהַ עַל זֶה לְפָנֶיךָ מְלֵא
רַחֲמִים.

תפילה לאומרה יום ליום לקירוב הגאולה:

אנא ריבונו של עולם, פונה אני אליך בבקשה מיוחדת במינה, שתנזור נזירה טובה ונפלאה – לפעול – שהממשלה הישראלית או כל גוף אחר, יתאמצו במסירות אצל ממשלת אוקראינה, כמה שיותר מהר, להעביר את עצמותיו הקדושים של רבנו נח נחמ נחמן מאומן – לארץ ישראל, ובכך לזכות את כל ישראל להשתתף על ציונו הקדוש.

מלך מלכי המלכים, אנא, זכה את כל ישראל עמך להשתתף על ציונו הקדוש של רבנו נחמן, לתת שם פרוסה לצדקה עבור נשמתו ולקרוא את התיקון הכללי שהם עשרה מזמורי תהילים שהוא גילה, והבטיח הבטחה אמיתית עם שני עדים כשרים: שמי שיבוא לקברו, הוא בעצמו בכוחו העצום והנפלא, ישתתף לאורך ולרוחב ויוציא אותו מהגיהנום של העולם הזה ושל העולם הבא, מהפאות ומהאזניים ימשוך אותו משאול תחתיות.

תיקון הכללי

תבטחת רבנו זכרנו לברכה

רבנו ז"ל יחד שני עדים נאמנים, תלמידו רבי אהרן מברסלב ותלמידו רבי נפתלי מנעמרוב, והבטיח ואמר בפניהם, שמי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה מזמורי תהלים ויתן פרוטה לצדקה עבורו, אפלו אם גדלו ועצמו עונותיו וחטאיו מאד מאד חס ושלום, אזי אתאמין ואשתדל לארף ולרחב להושיעו ולתקנו. ואמר בזו הלשון: אשתטח לארף ולרחב להיטיב עפו. בפאותיו אמשכהו ואוציאהו משאול תחתיות.

ואני חזק בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר שאלו העשרה מזמורי תהלים מועילים מאד מאד, ואמר שהוא תקון הכללי, כי כל עברה יש לה תקון מיוחד, אבל תקון הזה הוא תקון הכללי:

קדם שיתחיל באמירת העשרה מזמורים יאמר זה:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו, לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שכני עפר קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם, נחל נבע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה מזמורי תהלים בשביל תקון הברית, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן:

טוב לוֹמַר זֹאת לְפָנַי אֲמִירַת תְּהִלִּים:

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נִרְיַעָה לְצֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנָיו בַּתּוֹדָה, בְּזִמְרוֹת
נִרְיַע לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמִלֶּךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:
הֲרִינִי מִזְמַן אֶת פִּי לַהֲזוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאִי, לְשֵׁם יְחִוּד
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּה בְּדַחֲלֵיו וּרְחִימוּ, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טו

- א. מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חִסִּיתִי בְךָ:
- ב. אֲמַרְתָּ לַיהוָה אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבֵתִי בַל עָלִיךָ:
- ג. לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּוָה, וְאֲדִירִי כָּל חִפְצֵי בָם:
- ד. יָרְבוּ עֲצוּבוֹתֶם אַחַר מְהָרוֹ, בַּל אֶסִּיף נִסְכֵיהֶם מִדָּם, וּבַל אֲשָׂא
אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שְׁפָתַי:
- ה. יְהוָה מְנַת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:
- ו. חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְנַעֲמִים, אֶף נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי:
- ז. אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֶף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי:
- ח. שְׁוִיִּיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִימִינִי בַּל אֲמוּט:
- ט. לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבַטָּח:
- י. כִּי לֹא תַעֲזוֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ לְרָאוֹת שְׁחַת:
- יא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבַּע שְׂמֻחוֹת אֶת פָּנֶיךָ, נַעֲמוֹת בִּימִינֶךָ נִצַּח:

לב

- א. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׂוּי פֶשַׁע, כְּסוּי חַטָּאָה:
ב. אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחֲשֹב יִהְיֶה לוֹ עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה:
ג. כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם:
ד. כִּי יוֹמָם וּלְיָלֵה תִכְבֵּד עָלַי יָדָךְ, נִהַפְּךָ לְשִׂדִי בַחֲרַבְנִי קִיץ סֵלָה:
ה. חַטָּאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדֶה עָלַי
פֶשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חַטָּאתִי סֵלָה:
ו. עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלֹהִים לְעַת מִצָּא, רַק לְשִׁטְךָ
מִיָּם רַבִּים אֱלֹהִים לֹא יִגִּיעוּ:
ז. אַתָּה סֵתֵר לִי*, מִצָּר תִּצְרֵנִי, רְנִי פִלַט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה:
ח. אֲשֶׁכִּילֶךָ וְאוֹרֶךָ בְּדַרְךָ זֶה תִלְךָ, אֵינְעָצָה עָלֶיךָ עֵינַי:
ט. אֵל תִּהְיֶה כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין הָבִין, בְּמַתַּג וְרִסָן עֲדִיו
לְבָלוּם, בַּל קָרַב אֱלֹהִים:
י. רַבִּים מְכַאוֹבִים לָרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנו:
יא. שִׂמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צַדִּיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

* כאן צריך להפסיק מעט (עיינן בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רי"ג).

א. לַמְנַצַּח, מְזִמּוֹר לְדָוִד:

ב. אֲשֶׁרִי מִשְׁבִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה:

ג. יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ, וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנֶפֶשׁ אֵיבָיו:

ד. יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֶת בְּחַלְיוֹ:

ה. אֲנִי אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נִפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ:

ו. אוֹיְבֵי יֵאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ:

ז. וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שְׂוֹא יְדַבֵּר, לִבּוֹ יִקְבֹּץ אֶזְנוֹ לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ
יְדַבֵּר:

ח. יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלִי יַחֲשְׁבוּ רָעָה לִי:

ט. דַּבֵּר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוֹם:

י. גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לֶחֶמִי הַגְּדִיל עָלִי עֵקֶב:

יא. וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֵמָה לָהֶם:

יב. בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפָצֶת בִּי, כִּי לֹא יִרְיעַ אֵיבֵי עָלָי:

יג. וְאֲנִי בְּתַמִּי תִמְכָּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם:

יד. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

א. למנצח, משפיל לבני קרח:

ב. באיל תערג על אפיקי מים, בן נפשי תערג אליך אלהים:

ג. צמאה נפשי לאלהים לאל חי, מתי אבוא ואראה פני אלהים:

ד. היתה לי דמעת ללחם יומם ולילה, באמר אלי כל היום
איה אלהיך:

ה. אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי, כי אעבר בסף, אדם
עד בית אלהים, בקול רנה ותודה המון חוגג:

ו. מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי, הוחלי לאלהים כי עוד
אודנו ישועות פניו:

ז. אלהי עלי נפשי תשתוחח, על בן אזכרך מארץ ירדן,
וחרמונים מהר מצער:

ח. תהום אל תהום קורא לקול צנוריה, כל משבריה וגליך
עלי עברו:

ט. יומם יצוה יהוה חסדו, ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי:

י. אומרה לאל סלעי למה שכחתני, למה קדר אלך בלחץ אויב:

יא. ברצח בעצמותי חרפוני צוררי, באמרם אלי כל היום איה
אלהיך:

יב. מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי, הוחילי לאלהים,
כי עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

- א. לִמְנַצַּח אֶל תְּשַׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שָׂאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ:
- ב. הֲצִילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהֵי, מִמֵּת קוֹמְמֵי תִשְׁגִּבְנִי:
- ג. הֲצִילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי:
- ד. כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא
חַטָּאתֵי יְהוָה:
- ה. בְּלִי עֹוֹן יִרְצוֹן וַיְבֹנְנֵנוּ, עוֹרָה לְקָרְאתִי וַרְאֵה:
- ו. וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקְיֹצָה
לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם, אֶל תַּחֲזֵן כָּל בְּגֵדֵי אֹוֹן סָלָה:
- ז. יִשׁוּבוּ לְעָרְב, יִהְמוּ כַּכֶּלֶב וַיִּסּוּבּוּ עִיר:
- ח. הִנֵּה יִבְיַעוֹן בְּפִיָּהֶם, חָרְבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שָׁמַע:
- ט. וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל גּוֹיִם:
- י. עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֶׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגִּבְנֵי:
- יא. אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי:
- יב. אֶל תִּהְרָגֶם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עַמִּי, הִנִּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידְמוּ,
מִגִּנְנוּ אֲדָנִי:
- יג. חַטָּאת פִּימוֹ דָּבַר שִׁפְתֵימוֹ, וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלָה
וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:

ד. כלה בחמה כלה ואינמו, וידעו כי אלהים משל
ביעקב לאפסי הארץ סלה:

ט. וישבו לערב, יהמו ככלב ויסובבו עיר:

י. המה יניעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו:

יא. ואני אשיר עזך, וארנן לבקר חסדך, כי היית משגב
לי ומנוס ביום צר לי:

יב. עזי אליך אומרה, כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז

א. למנצח על ידותון, לאסף מזמור:

ב. קולי אל אלהים ואצעקה, קולי אל אלהים והאזין אלי:

ג. ביום צרתי אדני דרשתי, ידי לילה נגרה ולא תפוג,
מאנה הנחם נפשי:

ד. אזכרה אלהים ואהמיה, אשיחה ותתעטף רוחי סלה:

ה. אחזת שמרות עיני, נפעמתי ולא אדבר:

ו. חשבותי ימים מקדם, שנות עולמים:

ז. אזכרה נגינתי בלילה, עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי:

ח. הלעולמים יזנח אדני, ולא יסיף לרצות עוד:

ט. האפס לנצח חסדו, גמר אמר לדר ודר:

י. הַשְּׂכַח חַנוּת אֵל, אִם קִפֵּץ בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה:

יא. וְאָמַר חַלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יְמִין עֲלוּיוֹן:

יב. אֲזַכּוֹר מֵעֲלֵלִי יְהוָה, כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ:

יג. וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:

יד. אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דְּרָבָךְ, מִי אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:

טו. אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֹא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרְךָ:

טז. גְּאֻלְתָּ בְּזִרוּעַ עַמְּךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סָלָה:

יז. רָאוּךָ מִיַּם אֱלֹהִים, רָאוּךָ מִיַּם יַחֲלוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת:

יח. זָרְמוּ מִיַּם עֲבוֹת, קוֹל נָתַנוּ שְׁחָקִים, אֵף חֲצֹצִיף יִתְהַלְכוּ:

יט. קוֹל רַעֲמָךְ בְּגִלְגָל, הָאִירוּ בְּרִקִּים תַּבַּל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ:

כ. בָּיִם דְּרָבָךְ, וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ:

כא. נַחֲתִיתָ כְּצֹאֵן עַמְּךָ, בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

ס

א. תִּפְלֶה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדַנִּי מְעוֹן אַתָּה הֵייתָ

לָנוּ בְּדַר וּדְר:

ב. בְּטָרִם הָרִים יִלְדוּ וַתַּחֲלִל אָרֶץ וַתַּבַּל, וּמַעוֹלָם עַד

עוֹלָם אַתָּה אֵל:

ג. תָּשֵׁב אֲנוּשׁ עַד דְּבָא, וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם:

ה. כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ, כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר,
וְאִשְׁמוּרָה בְּלִילָהּ:

ה. זְרַמְתָּם שָׁנָה יְהִיו, בַּבֶּקֶר כִּחְצִיר יִחְלַף:

ו. בַּבֶּקֶר יִצִּיץ וְיִחְלַף, לָעֶרֶב יִמּוֹלֵל וְיִבָּשׁ:

ז. כִּי כָלֵינוּ בְּאֶפְדָּךָ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ:

ח. שִׁתָּה עֹזֹנֵתֵנוּ לְנִגְדְּךָ, עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנֵיךָ:

ט. כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כִּלְיֵנוּ שְׁנִינּוּ כְּמוֹ הַגָּה:

י. יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים
שָׁנָה, וְרַהֲבָם עֲמַל וְאוֹן כִּי גִז חִישׁ וְנִעְפָּה:

יא. מִי יוֹדֵעַ עֵז אֶפְדָּךָ, וּכְיִרְאָתְךָ עִבְרַתְךָ:

יב. לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֵּן הוֹדֵעַ, וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה:

יג. שׁוֹבָה יְהוָה עַד מָתִי, וְהִנָּחַם עַל עִבְדֶיךָ:

יד. שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֵדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יָמֵינוּ:

טו. שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:

טז. יִרְאָה אֵל עִבְדֶיךָ פֶּעֱלֶךָ, וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם:

יז. וְיִהִי נָעִם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה
עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה

- א. הודו ליהוה קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו:
- ב. שירו לו, זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו:
- ג. התהלכו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי יהוה:
- ד. דרשו יהוה ועזו, בקשו פניו תמיד:
- ה. זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו:
- ו. זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו:
- ז. הוא יהוה אלהינו, בכל הארץ משפטיו:
- ח. זכר לעולם בריתו, דבר צוה לאלף דור:
- ט. אשר ברית את אברהם, ושבועתו לישחק:
- י. ויעמידה ליעקב לחק, לישראל ברית עולם:
- יא. לאמר, לך אתן את ארץ כנען, חבל נחלתכם:
- יב. בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה:
- יג. ויתהלכו מגוי אל גוי, מממלכה אל עם אחר:
- יד. לא הניח אדם לעשקם, ויזכח עליהם מלכים:
- טו. אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל תרעו:
- טז. ויקרא רעב על הארץ, כל מטה לחם שבר:
- יז. שלח לפניהם איש, לעבד נמכר יוסף:

- יח. עָנוּ בְּכָבֵד רַגְלוֹ, בְּרִזְל בָּאָה נִפְשׁוֹ:
- יט. עַד עַת בֵּא דְבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ:
- כ. שָׁלַח מַלְאָךְ וַיִּתִּירֶהוּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחַהּ:
- כא. שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ:
- כב. לְאִסֹּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקִנָיו יַחֲכֵם:
- כג. וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מְצָרִים, וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם:
- כד. וַיִּפְרֹ אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמְהוּ מְצָרָיו:
- כה. הִפְדָּ לִבָּם לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהִתְנַבֵּל בְּעַבְדָיו:
- כו. שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו, אֲהָרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
- כז. שָׁמוּ בָּם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
- כח. שָׁלַח חֲשֹׁף וַיַּחֲשֹׁף, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
- כט. הִפְדָּ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם, וַיִּמַּת אֶת דֹּגְתָם:
- ל. שָׂרֵץ אֲרָצָם צִפְרֹדְעִים, בְּחֻדְרֵי מְלִכֵיהֶם:
- לא. אָמַר וַיָּבֵא עֲרָב, בָּנִים בְּכָל גְּבוּלָם:
- לב. נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בְּרֹד, אִשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם:
- לג. וַיִּדַּ גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתָּם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם:
- לד. אָמַר, וַיָּבֵא אֲרָבָה, וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
- לה. וַיֵּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:

- לו. וַיִּדַּע כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, רֵאשִׁית לְכָל אֹנָס:
 לז. וַיֹּצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וְאִין בְּשִׁבְטֵי כּוֹשֵׁל:
 לח. שְׂמַח מְצֻרִים בְּצֵאתָם, כִּי נָפַל פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:
 לט. פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּךְ, וְאִשׁ לְהָאִיר לְיִלְהָ:
 מ. שְׂאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ, וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׂבִּיעֶם:
 מא. פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר:
 מב. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עֲבָדָו:
 מג. וַיֹּצֵא עֲמוֹ בְּשִׁשׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בַּחֲרִיו:
 מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:
 מה. בְּעִבּוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּהָ:

קלו

- א. עַל נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ, בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן:
 ב. עַל עָרְבִים בְּתוֹכָהּ, תְּלִינוּ בְּנֵרוֹתֵינוּ:
 ג. כִּי שָׁם שְׂאֵלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַרֵּי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמִחָה,
 שִׁירוּ לָנוּ מִשִׁיר צִיּוֹן:
 ד. אִיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֶכֶד:
 ה. אִם אֶשְׁכַּחךְ יְרוּשָׁלַם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
 ו. תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי לַחֲכֵי אִם לֹא אֶזְכְּרֶכִי, אִם לֹא אֶעֱלֶה

אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׁמֹחֲתֵי:

א. זְכוֹר יְהוָה לְבָנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֹמְרִים עָרוֹ
עָרוֹ עַד הַיְסוּד בָּהּ:

ב. בַּת בָּבֶל הִשְׁדוּדָהּ, אֲשֶׁרִי שִׁישַׁלְמָ לָךְ אֶת גְּמוּלְךָ שְׁגַמְלָת לָנוּ:
ג. אֲשֶׁרִי שִׁיאֲחִזוּ וְנִפְץ אֶת עַלְלִיךָ אֶל הַסֶּלַע:

קב

א. הִלְלוּיָהּ, הִלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֶזוֹ:

ב. הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו, הִלְלוּהוּ בְּרֹב גְּדָלוֹ:

ג. הִלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:

ד. הִלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָּב:

ה. הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:

ו. כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְהוָה, הִלְלוּיָהּ:

אֲחֵר הַקְּרִיאָה יֹאמְרֵ פְּסוּקִים אֵלֶּי:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל, בְּשׁוֹב יְהוָה שְׁבוֹת עִמּוֹ,

יְגַל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה,

מְעוֹזֵם בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֶרֶם יְהוָה וַיִּפְלְטֵם, יִפְלְטֵם

מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם, כִּי חָסוּ בוֹ:

תפילה קצרה

זאת התפלה מצאנו באמתחת הכתבים והיא מעט הכמות ורב האיכות:

רבוננו של עולם, עלת העלות וספת כל הסבות, אנת לעלא לעלא מן כלא, ולית לעלא מנך, דלית מחשבה תפיסא בך כלל, ולך דמיה תהלה, ומרומם על כל ברכה ותהלה. אותך אדרש אותך אבקש, שתתתן חתירה דרך כבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד ההשתלשלות שלי במקום שאני עומד, כפי אשר נגלה לך ידע תעלמות, ובדרך ונתיב הזה תאיר עלי אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי רצונך באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב במחשבותי שום מחשבת חוץ, ושום מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות זכות צחות וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. הט לבי אל עדותיך, ותן לי לב טהור לעבדך באמת. וממצלות ים תוציאני לאור גדול חיש קל מהרה, תשועת יהוה בהרף עין, לאור באור החיים כל ימי חיותי על פני האדמה. ואזכה לחדש נעורי הימים שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי מן העולם כביאתי בלא חטא. ואזכה לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו, כלו אמר כבוד, אמן נצח סלה ועד: